

milost, fusnoto

laslo blašković

MILOST, FUSNOTO

Oto, zašto Bokačo prepričava?

I ako su siže i
priča isti, dakle,
rimuju se, dakle,
vidiš ritam skrit, to
lice poezije
— bokačo pisaše
pesme, ne novele.

a ako pišćevo
shvatanje suštine
priče samo lici
i nije suština

sama, tada: isto
je različito. fan-
tastično se stiče
podne mi iz zemlje viče

Seti se gde je Mesečeva Slava,
dok ti se na usni zgrušava sunce.

I

Kada joj je zlatni jezik
ispao iz usta praznih,
o sunce što je zgulilo Steznik
obešen
(kao u književnoj kazni)
zrakom, koji je sopstvena sen,
ja, niskih ko zemlja rečenica Veznik,
držeć se u šaci
zovem sebe Laci,
u svetlome danu Lune većnik,
pod onim drugim sunčevim krugom

što ima beskonačan prečnik,
sluteć da počinje hajka
kroz dvopolni slikovni Rečnik,
videh da sam Mehanička Majka
koja tresuć joj glavu
gasi centar za rod
i zariv nokte u mozgovnu lavu
prestadoh biti, kao zaboravljeni hod.
Zgrušana kap kanu na čitačku tačku.

Mozak i lova
skratice se posle pranja
kao u teorijskoj short story,
ali to pokrenu moždane sabirke u Kori,
u kojima je sposobnost zaljubljivanja.

Racionalna ljubav
(istekla iz mišljenja)
poždra je začas
kao šifrovana
matematička ljubavnica.

Ljubav, ljubav iz računa!

O, književne cifre,
o, ulice,
hajte u sobe!
u ritma vakuum,
kao izbrisanih mozga
kakadu!

Ružno sam mislio,
zaglibljen u fusnotu,
tekstualnu prašinu,
kad me taj nimfomanski računar
gledaše kao seks mašinu.

Kako se lišti strasnog leša?

II

I tako je ona sedela
sa jezičkom kilom
u blizanačkoj računici.

Misao joj je bila njegova,
ponekad verna psu,
ili slepa kao kokoš.

Ponavljamajući,
kasnila je za slog ili dva
u nehotičnom parodičnom
(porodičnom) kanonu.

Ali, čudo, govoreći
potpuno nezavisno od cilja,
predviđa već viđeno,
prorokuje prošlost.

Sopstvena me slova,
paranoičnog i trajnog,
stižu.

Poželeću da je sačekam,
da nastavimo u Jednoglasju,
dok upravo to izgovaram.
Da se naučim lirskoj varci.

Ali, njen je uho
— prljava dosetka.

III

Čuj pesmu,
koju smislih opet,
za srčanog Idiota:

O savaote
Ti i ja spojeni
drvenim čavljom
mi smo
samsa
koji se menja
u samog sebe
rekli su nam.

Šta kašeš?
Razlomak sa istim brojem
(slogova)
sa obe strane crte!

Užasna uštapska slavo,
uništenog andela prazna spravo,
možeš li potrajati
do kraja Stranice?

MOJ SAN JE HEAVY METAL
za M. S.

Kosta krstić,
učenik zanatske škole truleži,
meki, zidni san o pogrebu,
divljak,
došao je na more.

Koža mu je bila dan
koji ne menja boju,
imuna na sunce
zalazila je iza čempresa
gde je povraćao.

Izabroa je jedan od kreveta na sprat,
s kog ga je katkad svlačio ružan san.

Kada nije spavao
plašeći se biciklističkih šala:
kreveta punog ženske mokraće,
mesečevih spavačih kola
bez plime i oseke Priča,
životopisa bez zajedničke smrti,

raspored dana u ravnom kalendaru
menjao bi, u strahu.

Neprimećen i nepozvan

Vaspitačevom jerihonskom pištaljkom,
ostajao bi satima u goloj vodi,
ispod noktiju soli,
mošnji utonulih u trup,
Vreme, požuri!

Čučao je,
kao u veštičjem kavezu
gustog, pokojnog ogledala.

majmun čita

Jedan starac,
čistač večernje plaže,
vide Kostu
(koji je virio iz voda,
kao ljubavna sveća).

Svet ne može da se namesti
tako lepo
da bismo ga opisali, zar ne,
upita Kosta,
koji se Žaci činio
kao Kosmički Crnac.

Ova muzička priča ukradena je
kao srce zgužvanoga ženskara
kroz koje promiće pesak.

Njena para na nepromenljivom ogledalu
skupi se u neopisivu tačku:
Kosta otrči.

U spavaonici je, naravno,
pokušavao da ne bude Kosta.

Tonući pod vodenu ivicu
našao se u jezi onoga
koji shvata da ga je uzbudio
travestit obućen u mrtvaca,
do članaka u mrlji zaspalog
i svih nalikovanja,
zamršenih kao čvor krsta.

Na klinici,
gde su se lečili kuhinjski mirisi,
on je imao
sestru.

Prstima smežuranim od lude vode
podizala je nepresećenu pupčanu
vrpcu koja je vodila u srce,
čiju je sunčanu buku
gubila pred san.

Kružeći bridom slepoočnica
spuštala je na teške oči
slab grč svetlosne maske.

U sledećem trenutku,
da smo bili tamo,
mogli smo je videti
bradavica otišlih u ljudižderske dlanove,
s noktima koji probijaju sopstvenu kožu,
da bi se kap krvni, kasnije,
stisla u krastu
i sličnost
sa strasnim tragom ljubavnikova očnjaka

Oh, cepala se kao malo srce,
Večna Spavačica
ili ljubavna fotografija zaborava...

Eto, taj Kosta je viđen
zaglavljen izmedu tankih raspadajućih
boja.

I ja ga natovarih sebi na glavu
kao težak san.